

လှိုင်းကြွဖြူ (လားရှိုး)

ပြည်တော်ပြန်ချစ်သူ ရွှေငြားမုံ

အခန်း(၁)

"ကလင်...ကလင်"

"ဟယ်လို...အမိန့်ရှိပါခင်ဗျာ"

"....."

"ဟုတ်ကဲ့...ရှေးဟောင်းသုတေသနဦးစီးဌာနကပါခင်ဗျာ"

"....."

"ဪ...ဟုတ်ကဲ့...ရပါတယ်ခင်ဗျာ"

"....."

"ဘယ်အချိန်လောက်လဲဆိုရင်...အင်း...(၁၀)နာရီမှာ ကျွန်တော်တို့ ဌာနတွင် အစည်းအဝေးရှိပါတယ်။ (၁၁)နာရီလောက်ဆိုရင် အဆင်ပြေ မလားခင်ဗျာ"

"....."

"ဟုတ်ကဲ့...စိတ်ချပါခင်ဗျာ"

"ဂျောက်"

"ဘယ်ကဆက်တာလဲ မောင်သင်္ခ"

ညွှန်မှူးဦးရဲဝင်းထွန်းက

ဖုန်းချလိုက်သော

ကျွန်တော့်ကို

လမ်းမေးပါသည်။

ကျွန်တော့်နာမည်က အသင်္ခယာ။ အဘိုးအဘွားတို့ ကတော့ သူတို့ ကိုယ်သူတို့ မင်းဆွေ မင်းမျိုးအနွယ် တော်တွေဟု ပြောတတ်သည်။

အဖေနှင့် အမေ အိမ်ထောင်ကျတော့ အရွယ်လွန်သည့် လေးဆယ် ကျော်၊ ငါးဆယ်ဝန်းကျင်။ သူ့ကို တောင် သွေးဆုံးသားဆုံးခါနီးမှ မွေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က အဘွားက သက်ရှိထင်ရှားရှိပါသေးသည်။ အဘွားသည် သူ့ကိုယ်သူ အင်းဝနန်းတွင်းအနွယ် တော်ဟု အမြဲတမ်း ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွား တတ်သည်။

သူအရွယ်ရောက်တော့ အမေ့အား မေးကြည့်တော့...

"အင်းဝဒေသမှာ ကြီးပြင်းတာနဲ့ ပဲ အင်းဝအနွယ်တော်ဖြစ်ရရော လား သားရယ်...ဒါပေမဲ့ မင်းအဘွား ပြောတာ နားထောင်လိုက်... သွားပြီး ပြိုင်ငြင်းမနေနဲ့ "

"မငြင်းပါဘူးဗျာ"

‘အသင်္ခယာ’ ဆိုသည့် နာမည်ကလည်း အဘွား သေချာရွေးချယ်ပေး ခဲ့သည့် နာမည်။

အဘွားရှိတုန်းကဆို သူ့ကို အသင်္ခယာဟု ပြည့်ပြည့်စုံစုံခေါ်တတ်သ ည်။ သူပေးခဲ့သည့် နာမည်အတွက် လည်း အမြဲတမ်းပီတိဖြစ်နေသည်။

သို့သော်...

သူငယ်ချင်း၊ မိတ်ဆွေ ပတ်ဝန်းကျင်ကြားထဲမှာ တော့ ‘အသင်္ခယာ’ လို့ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ခေါ်ဖို့ အတွက်ကျတော့ နာမည်ကထောက်နေသည်။

သူကိုယ်တိုင်ကလည်း ‘အသင်္ခယာ’ လို့ ဆရာမက နာမည်ခေါ်ရင် တောင် ကြောက်နေမိသည်။ ။

ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေ သူ့ကို လှည့်ကြည့်ပုံက လူထူးလူဆန်း တစ်ယောက်လို။

နောက်တော့ အမေတို့ အိမ်မှာ အဖျားစွပ်ခေါ်သည့် ‘သင်္ခ’ ဆိုသည့် နာမည်သာ လူသိ များ တော့သည်။ ။

"ရွှေဘိုတက္ကသိုလ် သမိုင်းဌာနက team paper လုပ်မယ့်ကျောင်း သားတွေ ကျောက်စာ လာလေ့လာချင်လို့ တဲ့ ဆရာ"

"ဪ...အေး...အေး"

စောစောတုန်းက ဖုန်းဆက်လာသူမှာ သမိုင်းဌာနမှ ဌာနမှူး ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ။

"ကလေးတွေကို အင်းဝခေတ် ကျောက်စာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စာတမ်း လုပ်ဖို့ ခွဲပေးထားတာ။ ကလေးတွေကို ကြီးကြပ်ဆရာမတစ်ယောက်နဲ့ လွှတ်လိုက်ပါ့မယ်။ ဆရာအသင်္ခယာ သေချာ ရှင်းပြပေးပါနော်"

"ဪ...ရပါတယ်ဗျာ"

သူတို့ ရဲ့ ‘ရှေးဟောင်းသုတေသနပြုတိုက်’တွင် သုတေသနပြုလုပ်မည့် သူများ ၊ စာတမ်း တင်သွင်းမည့် သူများ ၊ ရှေးဟောင်းအနုပညာလက်ရာများကို လေ့လာလိုသူများ နှင့် အစဉ် စည်ကားလျက် ရှိပါသည်။ ။

ပြတိုက်တွင် ခေတ်အဆက်ဆက် ရေးထွင်းခဲ့သည့် တူးဖော်ရရှိခဲ့သော ကျောက်စာ၊ ပေစာများ လည်း ရှိသည်။ ။ ကနုတ်၊ ပန်းကွက်များ ဖြင့် အလှဆင်ဖော်ထားသည့် နန်းတွင်းသုံး ပစ္စည်းများကိုလည်းကောင်း၊ ပန်းချီ ပန်းပု လက်ရာများကိုလည်းကောင်း ထိုခေတ်ကာလက အသုံးအ

ဆောင်များ (တူးဖော်ရရှိသလောက်)ကို ပြသထားပါသည်။ ။

အပြင်ဘက်ကကြည့်လျှင် ဘာမှ လုပ်စရာမရှိသောဌာနဟု ထင်စရာ ရှိသော်လည်း သူတို့ သမိုင်းနှင့် ဆိုင်သည့် စာများကို ဖတ်နေရပါသည်။ ။

အဆောက်အအုံတစ်ခုဆောက်ရင်း ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေသည် ဆိုလျှင် သွားရောက် ကြည့်ရှုစစ်ဆေးရပါသည်။ ။

ထို့ပြင် ပြတိုက်သို့ မြင်ကွင်းလေ့လာသူများကိုသာမက ပြည်ပမှ လာ ရောက်လေ့လာ သူများ လည်း ရှိသည်။ ။

ထိုသူများ နားလည်သဘောပေါက်အောင် ရှင်းပြဖို့ သမိုင်းကို ကြေညက်အောင် သိထားဖို့ လိုသည်။ ။ ထို့ကြောင့် စာကတော့ မဖြစ်မနေ ဖတ်ရပါသည်။ ။

မကြာခင်ကမှ ပြောင်းလာသည့် ညွန့်မှူးရဲ့ လက်သုံးစကားကလည်း ...

"အားလျှင် စာဖတ်"

ဒါပဲ။

သူကိုယ်တိုင်က သမိုင်းကို စိတ်ဝင်စားသူ၊ စာဖတ်ဝါသနာပါသူဆို တော့ ဤအလုပ်သည် သူ့အတွက် ပျော်ရွှင်စရာကောင်းသော အလုပ်တစ်ခုဆိုလျှင်လည်း မမှားချေ။

နွေလယ် (၁၁)နာရီတွင် ချိန်းထားသည့် အတိုင်း သမိုင်းဌာနက ကလေးများ ရောက်လာသည်။ ။

"ဗျို့...ကိုသန့်"

"ဪ...ဆရာ...ကျွန်တော်က ကြီးကြပ်ဆရာက ဆရာဖြစ်မယ်လို့

တောင် မထင်ဘူး"

"ဟုတ်ပါ့ဗျာ...ကျုပ်မှာ လည်း ဌာနတွင်း သုတေသနပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကလေးတွေအတွက် သုတေသနပဲဖြစ် ဖြစ် ခင်ဗျားဆီပဲ ပြေးလာအကူအညီတောင်းရတာ...အားနာနေပြီဗျို့"

"အားနာစရာမလိုပါဘူး ဆရာရယ်...ဒါက ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ အလုပ်ပဲဟာ"

"ကျေးဇူးပါဗျာ...ခုတောင် ခင်ဗျားထင်သလိုပဲ...ကြီးကြပ်က ကျုပ်မဟုတ်ဘူး ။ သူတို့ ကြီးကြပ်က အကူအညီတောင်းလို့ "

သမိုင်းဌာနမှ ကထိက ဦးအောင်ကြီးသည် အသားညိုညို၊ အရပ်ထောင်ထောင် မောင်းမောင်းနှင့် စစ်ကိုင်းသားဖြစ်သည် ။

သူ့ထက်တော့ အသက်ကြီးသည် ။ သို့သော် သူနှင့် စကားပြောလျှင် ခင်ဗျားနှင့် ကျွန်တော်ဟု လေးလေး စားစားပြောတတ်သည် ။

သမိုင်းဌာနကမို့ သမိုင်းကို စိတ်ဝင်စားတာမဟုတ်ဘဲ သုတေသနပြုရတာကို စိတ်ဝင်စား၍ သမိုင်း ဌာနတွင် ရှိနေခြင်းဖြစ်သည် ဟု ရယ်စရာအနေနှင့် ပြောတတ်သည် ။

ကလေးတွေကို သူ လိုက်ရှင်းပြပေးနေစဉ် ဆရာဦးအောင်ကြီးက စာဖတ်နေသည် ။

"ခင်ဗျား ထမင်းစားမပြန်သေးဘူးလား"

"မပြန်သေးဘူး...ဆရာ၊ စောစောတုန်းက လက်ဖက်ရည် ထွက်သောက်ထားလို့ လေ ...စာဖတ်ဦးမယ်။ ဪ...ဒါနဲ့ ဆရာရှာခိုင်းထားတဲ့ ‘မေဂျာဟင်နရီဘန်း’ ရဲ့ စာအုပ် ကျွန်တော် ရှာတွေ့ထားတယ်ဗျာ"

"ဟုတ်လား...ကျွန်တော် ခုတစ်ခါတည်း ယူသွားလို့ ရမလား"

"ဆရာရောက်လာမယ် ကျွန်တော် မထင်တော့...ပါမလာဘူးဗျာ"

"အေးဗျာ...ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ၊ ညနေမှ ခင်ဗျားအိမ်မှာ ပဲ ကျွန်တော် လာယူတော့မယ်။ ဒါနဲ့ ဒီ စာအုပ်က ခင်ဗျား ဖတ်နေတာလား"

ဆရာဦးအောင်ကြီးက သူဖတ်နေသောစာအုပ်ကို ကျွန်တော့်အား ထောင်ပြသည် ။

ကျွန်တော်က...

"ဟုတ်တယ် ဆရာ...ဌာနတွင်း Group Project လုပ်ဖို့ ရှိလို့ ဖတ်နေတာ။ ဆရာ ဖတ်ချင်လို့ လား"

"ခင်ဗျား ဖတ်နေတာဆိုနေပါစေ...နောက်...အေးဆေးမှ ယူပါတော့မယ်။ ဟေ့... ကလေးတွေ မှတ်လို့ ပြီးကြပြီလား"

သူ့ကိုပြောရင်း ကလေးတွေကို လှမ်းမေးသည် ။ ကျွန်တော် ကလေးတွေဘက်သို့ လှည့်ကြည့် လိုက်သည် ။ ကလေးတွေမှာ ဓာတ်ပုံရိုက်သူရိုက်၊ မှတ်တမ်းတင်သူတင်နှင့် ။

သူတို့ ဆရာ အော်သံကြားတော့လည်း အပြေးလေးရောက်လာကြပြန်သည် ။ ဆရာ ဦးအောင်ကြီး နှုတ်ဆက်ပြီးပြန်သွားတော့ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်စားပွဲရှေ့တွင် ဝင်ထိုင် လိုက်သည် ။

"ဟိုအဖွဲ့တွေ ပြန်သွားကြပြီလား...မောင်သန့်"

"ပြန်သွားပါပြီ...မမ"

ရုံးခန်းထဲကထွက်လာသော ဦးစီးမှူးမမကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည် ။

"မင်း ထမင်းစားမပြန်ဘူးလား"

"ဟုတ်ကဲ့ မမ"

"အဲဒါဆို အတော်ပဲ...အစ်မ ထမင်းစားအပြန် ဝင်စရာရှိလို့ နည်းနည်းနောက်ကျမယ်။ မင်း တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်တယ်မလား"

"ဖြစ်ပါတယ် မမ... ဘာမှ စိတ်မပူပါနဲ့ ၊ စိတ်ချပါ"

"တစ်ခုခုအကြောင်းထူးရင် မမကို ဖုန်းလှမ်းဆက်လေ"

"ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ"

ထမင်းစားပြန်သွားကြသဖြင့် ရုံးက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်

။

အင်း...လူရှိသည့် အချိန်ဆိုလျှင်လည်း စာဖတ်သူဖတ်၊ စာရေးသူရေးနှင့် သိပ်ပြီး ဆူညံလှ သည် တော့ မဟုတ်ပါ။

တစ်ခါတလေတော့ ယောက်ျားလေးတွေ စုမိပြီဆိုလျှင် ကိုယ်ဖတ်သည့် စာနှင့် ပတ်သက်၍ ငြင်းကြခုန် ကြတာ ရှိသည် ။ ဆွေးနွေးကြတာရှိသည် ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆွေးနွေးငြင်းခုန်ကြရင်း ဗဟု သုတရစရာများ ပါတတ်ပါသည် ။

သူကတော့ သူရောက်ရှိနေသော ဤဘဝလေးမှာ ဘာကိုမှ မမက်မောဘဲ စိတ်ချမ်းသာရ ပါသည် ။

အခန်း(၂)

"ဘာစိတ်ချမ်းသာရတာလဲ"

"အမေကလဲဗျာ"

"အမေကလဲမဗျာနဲ့ သင်္ခါ...မင်းကိုယ်မင်း အရွယ်ငယ်တယ်များ အောက်မေ့နေသလား"

"မအောက်မေ့လို့ ကျွန်တော့်ဘာသာ အေးအေးချမ်းချမ်းနေတာပေါ့ အမေရ...အမေက ကျွန်တော် အေးအေးချမ်းချမ်းနေတာကို မမြင်ချင်ဘူးနဲ့ တူတယ်"

"ပြောလိုက်ရင် ဆင်ခြေလက်ခြေတွေနဲ့ ...ဒီမှာ မင်း အသက်(၃၀)၊ မငယ်တော့ဘူးနော်"

"အဲ့ဒါဘာဖြစ်လဲ အမေရာ...တစ်ခုခုဆို ကျွန်တော် အသက်မငယ်တော့ဘူးနော်... မငယ်တော့ဘူးနော် ပြောတာလည်း အမေတို့ ပဲ...ပြီးရင် ကျွန်တော့်ကို ကလေးတစ်ယောက်လို ဆူငေါက်နေတာလည်း အမေတို့ ပဲနော်"

"ကြည့်စမ်း...ကြည့်စမ်း...ကိုကွမ်း...တော့်သား ကျုပ်ကို ပြန်ပြောနေတာ"

ရော်...

အမေက သူ့ကို ပြောမရတော့ အဖေဘက်သို့ လှည့်တိုင်သည်။ ။

ပြောရလျှင် အဖေနှင့် အမေသည် ရှေးဘဝက ကုသိုလ်ကံကောင်း တာပဲလားမသိ။ အသက်(၇၀)ကျော် ရှိနေကြပေမယ့် မကျန်းမမာ၊ မသန်းမစွမ်း မဖြစ်ကြသေးပါ။

"ပုံမှန် ဝမ်းပါဆယ်"

စားပွဲထိုးလေးရဲ့ အော်သံကြောင့် တီးဆရာကို တစ်ဆင့်လှမ်းအော်ရပြန်သည်။ ။

သူတို့ အိမ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဖွင့်ထားတာမို့ သတင်းပုလင်းစုံသည်။ ။

စာလေးမတောက်တစ်ခေါက်ရေးသော သူ့အတွက် ရုံးမှာ နေလည်း ကုန်ကြမ်းရသည်။ အိမ်မှာ နေလည်း ကုန်ကြမ်းရသည်။ ။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က အဖေ့လက်ထက်ကတည်းက ဖွင့်သည်။ သူက အရွယ်ရောက်တော့ အစိုးရအလုပ်ဝင်သည်။ ။

အဖေတို့ ကိုလည်း အသက်အရွယ်ကြီးရင့်ပြီမို့ ဘာမှ မလုပ်စေချင်။ သို့သော် အဖေသည် သူ့ရဲ့ 'ရတနာပူရ' ဆိုသည့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို သံယောဇဉ်ကြီးသည်။ ။

မဖွင့်ရလို့ ပြောမရသဖြင့် ရပ်ဆွေရပ်မျိုးကောင်လေး၊ ကောင်မလေး တချို့ကို ခေါ်ထားပြီး ဆိုင်ကို ပြန်လည်ပတ်စေသည်။ ။

အဖေ့ကိုတော့ ကောင်တာထိုင်တာကလွဲ၍ ဘာမှ မလုပ်ခိုင်းပေ။

"ဗျို...ကိုသန့်...ဒီနေ့ ရုံးမသွားဘူးလားဗျာ"

"ဒီနေ့ မေဒေးလေ...ကိုယ့်လူရဲ့ "

"အိုဗျာ...ဟုတ်ပါရဲ့ ၊ ကျုပ်လည်း အစိုးရဝန်ထမ်းမဟုတ်တော့ စနေလည်း မသိ၊ တနင်္ဂနွေလည်း မသိတော့ပါဘူးဗျာ"

"ညိုချောဆို ဘယ်လောက်လိမ္မာလဲ။ အိမ်မှုကိစ္စလည်း နိုင်နင်း၊ ငါတို့အပေါ်လည်း ဂရုစိုက်... ပြီးရင် မင်းအပေါ်လည်း သူ့ခမျာ စိတ်ဝင်စားနေရှာတာ"

"အမေကလည်း ဗျာ"

ဒီစကားတွေ မကြားချင်၍ အမေနှင့် ဝေးဝေးသို့ နေရာပြောင်းရွှေ့ထိုင်ခါမှ ထိုနေရာထိ အမေက ရောက်လာပြောနေပြန်သည် ။

"အမေကလည်း မဗျာနဲ့ ...ညိုချောလေးမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့ မင်းက ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်နေရတာလဲ"

"သူ့မှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိပါဘူး"

"ဘာအပြစ်မှ မရှိရင် တော့ မငြင်းနဲ့ "

"အမေ...အမေ အဲ့ဒီလို ဇွတ်မလုပ်နဲ့ နော်...အမေ ဇွတ်လုပ်လို့ ကတော့ ညိုချောပဲ အရှက်တကွဲဖြစ်မှာ "

အမေ ဇွတ်စီစဉ်မည်ဆိုးသောကြောင့် သူ အပြတ်ပြောလိုက်သည် ။

ထိုသို့ မပြော၍ မဖြစ်။

အမေက ဇွတ်လုပ်တတ်သည် ။ တစ်ခုခုဆို သူနှင့် ညိုချောမျက်နှာပျက်ရမည်။

"သင်...မင်း ငါ လက်နဲ့ ရေးမှာ ကို ဘာလို့ ခြေနဲ့ ဖျက်ချင်တာလဲ။ ညိုချောက မင်းထက် အသက်အများကြီးငယ်တယ်။ ရိုးသားတယ်၊ ကြိုးစားတယ်၊ ရုပ်လေးဆိုရင်လည်း ညိုစိမ့်စိမ့်နဲ့ ဘယ်လောက်ချစ်ဖို့

ကောင်းလဲ...အလိုက်က သိသေး"

"....."

"အင်း...သူမ အားနည်းချက်ဆိုလို့ ပညာမတတ်တာလေးတစ်ခုပဲရှိတယ်။ အိုး....ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ‘ကျွန်ကုလား...မယားတောသူ’ ဆိုတဲ့ စကားကလည်း ရှိသားပဲ။ မင်း သူနဲ့ ယူရင် မင်းနစ်နာမယ်လို့ ထင်နေတာလား"

"အမေကလည်း ဗျာ...မဆိုင်တာတွေ ဘာလို့ လျှောက်ပြောနေတာလဲ။ ညိုချော ကြားသွားရင် လည်း မကောင်းဘူး။ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး...ကျွန်တော် ညိုချောအပေါ်မှာ ညီမလေး တစ်ယောက်လိုပဲ ချစ်တယ်"

ဟင့်...ဟင့်...

ထရုံရဲ့ တစ်ဖက်မှာ ရပ်နေသော ညိုချောဆိုသည့် မိန်းကလေးရဲ့ ကြိတ်ရှိုက်သံ ဖြစ်သည် ။

အစ်ကိုရယ်...

မျက်ရည်တို့ က အလှအယက်ကျလာသည် ။ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် မနူးမနပ်ကလေးမို့ သူမလေးသည် သစ်ရွက်လှုပ်တိုင်းငိုတတ်ရယ်တတ်သောသူဖြစ်သည် ။

ငါ ဒီမှာ မျက်ရည်ကျနေတာ သူများ မြင်ရင်...

လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော လင်ဗန်းကို ပန်းကန်ဆေးစင်ပေါ်တင်ခဲ့ပြီး ညိုချော သူမရဲ့ အိပ်ခန်းလေးအတွင်းသို့ ပြေးဝင်ခဲ့သည် ။

"အစ်ကိုရယ်...ဟင့်...ဟင့်"

ခေါင်းအုံးလေးအပေါ် မျက်နှာအပ်ရင်း သူမ အသံမထွက်ရဲ ထွက်ရဲနဲ့

င့် တိုးတိတ်စွာ ငိုကြွေးမိသည်။ ။

"ကျွန်တော် ညိုချောအပေါ် ညီမလေးတစ်ယောက်လိုပဲချစ်တယ်"

အစ်ကိုရဲ့ စကားက နားထဲသို့ စိမ်းကားစွာ တိုးဝင်လာသည်။ ။

တကယ်တော့ အစ်ကိုနဲ့ ညိုချောသည် မောင်နှမတော်ရင်လည်း ရသည်။ ။ မတော်ရင် လည်း ရသည်။ ။ သို့သော် အစ်ကိုက သူမကို ညီမလေးတစ်ယောက်လိုတော့ ဂရုစိုက်ပါသည်။ ။

ဒါပေမယ့် ညိုချောကတော့...

ကြမ်းတမ်းခက်ထန်သော သူမရဲ့ ဘဝတွင် အစ်ကိုက မဏိမေခလာပင်ဖြစ်သည်။ ။

အစ်ကိုတို့ အိမ် မရောက်ခင်က သူမသည် ရွာတွင် ဆင်းဆင်းရဲရဲနေရသည်။ ။

အမေက နောက်အိမ်ထောင်ထူထားသဖြင့် နောက်အိမ်ထောင်နှင့် ကလေး (၄)ယောက်။

ပထွေးက လယ်ယာအလုပ်ကိုလည်း လက်ကြွာတင်းအောင် မလုပ်။ ။ အချိန်ပြည့် မူးရူး နေသည်။ ။ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မလုပ်နိုင်တော့ လယ်တွေ သူများကို ငှားရသည်။ ။

နောက်ဆုံး သူမတို့ ရဲ့ ဘဝမှာ လက်ရှိမှ လက်မဲ့ဘဝသို့ ရောက်သွားသည်။ ။

ထိုစဉ်က ညိုချော (၅)တန်းကျောင်းသူပဲ ရှိသေးသည်။ ။ ညိုချောရဲ့ အောက်တွင် ဗုံတွေ စည်တီးလို့ ရသည့် အရွယ် မတိမ်းမယိမ်း အမေတူ အဖေကဲ့ မောင်နှမက (၄)ယောက်။

နောက်တော့ ညိုချော (၅)တန်းနှင့် ကျောင်းထွက်ရသည်။ အမေက ရပ်တကာ ရွာတကာလှည့်ပြီး ဈေးရောင်းသည်။

သူမက သူများ လယ်မှာ ပျိုးအငှားနှုတ်ရသည်။ လယ်အငှားလိုက်စိုက်ရသည်။

ပထွေးကတော့ ထုံးစံအတိုင်း နေညိုရင် လေပျို့ပြီး အိမ်ပြန်လာတတ်သည်။

အလုပ်များကို အဆက်မပြတ်လုပ်နေရသော ညိုချောမှာ အရွယ်ရောက်တော့ တောင့်တောင့် ဖြောင့်ဖြောင့်၊ ချောချောလှလှ။

ရွာထဲက ကာလသားတွေရဲ့ ပိုးပန်းမှုကိုခံရသည်။

သို့သော်သူမ စိတ်မဝင်စား။ နှုတ်ခမ်းပွဲချင်း မီးမှုတ်ရမည့် ဘဝကို သူမ ကြောက်သည်။ ဆင်းရဲခြင်း၏ ခါးသက်မှုကို သူမရင်မဆိုင်ချင်တော့။ ထို့ကြောင့် အချစ်ရေးနှင့် သူမ ဝေးနိုင်သမျှ ဝေးနိုင်အောင် နေခဲ့သည်။

နောက်တော့ ပထွေးရဲ့ ရီသဲ့သဲ့လုပ်ခြင်းကို ခံရသည်။

"နာမည်က..."

"ညိုချောပါ...အ...အစ်ကို"

"ဪ...အေး...နာမည်နဲ့ လူနဲ့ လိုက်ပါတယ်"

ကိုယ့်ရှေ့တွင် ရပ်နေသည့် ခပ်ချောချောလူကြောင့် ခြေထောက်မခိုင်ချင်တော့ပေ။

အရပ်ကလည်း အမြင့်ကြီး။ အသားညိုညိုနှင့် မျက်လုံးမျက်ခုံးကောင်းသူ။ မျက်မှန် တပ်ထားသည်။ ပုဆိုးနှင့် ရှုပ်အင်္ကျီလက်တိုကို ဝတ်ဆင်

င်ထားပေမယ့် သူမအတွက် မင်းသားတစ်ပါး ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။

"ညည်းနဲ့ အစ်ကို (၃)ဝမ်းကွဲလောက် တော်တယ်။ တော်ချင်လို့ လည်း ရတယ်။ မတော်ချင် လို့ လည်း ရတယ်"

"အမေကလဲ"

ဆေးလိပ်ကို ဖွာရှိုက်ရင်း ပြောနေတာမို့ ရှေ့တွင် ရှိသောလူကို အား နာ၍ အမေ့ကို ဟန့်မိသည်။ ။ အစ်ကိုကတော့...

"ဆိုင်မှာ ကလည်း အမေ့အတွက် မိန်းမဖော်ကလည်း လိုတယ်လေ အရီး... ညိုချောသာ လိုက်ခဲ့မယ်ဆိုရင် အမေက ဝမ်းသာရှာမှာ ...သူ့အ တွက် နေစရိတ်၊ စားစရိတ်လည်း မပူနဲ့ ။ လခလည်း ပေးဦးမှာ ပါ"

ဒီလိုနဲ့ ညိုချောက အစ်ကိုတို့ အိမ်ပေါ် ရောက်ခဲ့ရသည်။ ။ အကြီး (အ ခ်ကိုအမေ) ကိုပြုစုရတာ ညိုချောအတွက် အပန်းမကြီးပါ။ ရွာမှာ တော င် ဒီထက်ကြမ်းတမ်းသော အလုပ်တွေ လုပ်ခဲ့ ရသေးသည်။ ။

နေပူမထွက်ရဘဲ နေရိပ်ထဲတွင် (၃)(၄)နှစ်လောက်နေခဲ့ရပြီမို့ အ သားညိုသော ညိုချောတစ်ယောက် ဝင်းဝင်းပပနှင့် စိုပြေလာသည်။ ။ ရုပ် ခန္ဓာသာမက စိတ်လေးပါပြောင်းလာသည်။ ။

သူမကို အမြဲတမ်း ဂရုစိုက်တတ်သော အစ်ကိုကို စိတ်ဝင်စားမိသည့် သူမမှာ အပြစ်ရှိလို့ လား။

ဘာမှ အပြစ်မရှိသော သူမကို အစ်ကိုက ဘာကြောင့် ငြင်းရတာလဲ။
အစ်ကိုရယ်...

အခန်း(၃)

"ညိုချော"

"....."

"ညိုချော...ငါခေါ်နေတာ မကြားဘူးလား"

"ရှင်...အစ်ကို"

"ရှင်ဆိုတာကို နောက်မှ ထား...လူ အရင်လာခဲ့"

မနက်စောစော အိမ်မကြီးဆီမှ သင်္ချိုင်း အော်သံက ဟိန်းထွက်လာသည်။ ။

"ဟဲ့...ဘာဖြစ်တာတုံး"

ကိုယ့်သား တစ်ခါမှ ထိုသို့ ဒေါသတကြီး မအော်တတ်သဖြင့် ဒေါ်ပဲမြစ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထဲမှ အိမ်မကြီးသို့ ဖြေးဖြေးချင်းလျှောက်လာသည်။ ။

"ဒါ...ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ"

"ဟို..."

ကျွန်တော် မြှောက်ပြသော ရုပ်အင်္ကျီကိုကြည့်ပြီး ညိုချောက ဟိုဟိုဒီဒီနှင့် အူကြောင်ကြောင် လုပ်နေသည်။ ။

"ပြောစမ်းပါဦး"

"အဲ...အဲဒါကလေ...ဟို...ဟို"

"နင် ဒါလေးတောင်မှ စေတနာရှိရှိ မလုပ်ပေးနိုင်ဘူးလား"

"ညို...ညိုချော တောင်းပန်ပါတယ် အစ်ကို"

"တောင်းပန်ရုံနဲ့ ဟောဒီအင်္ကျီက အကောင်းပကတိဖြစ်လာမှာ မို့လား။ အလုပ်လုပ်ရင် စိတ်ပါလက်ပါ မလုပ်ဘူး။ နင့်ရဲ့ စိတ်တွေ ဘယ်ရောက်နေလို့ အင်္ကျီတစ်ထည်လုံး မီးကြွေကျွမ်းတာ မသိရတာလဲ"

"အဟင့်...ဟင့်"

"ငိုမနေနဲ့ ...ပြောလိုက်ရင် မျက်ရည်ကျဖို့ ပဲ...ထစ်ခနဲဆို မျက်ရည်... နင် မင်းသမီးပဲ လုပ်စားတော့"

ကျွန်တော် ဒေါသမထိန်းနိုင်ဘဲ မီးကျွမ်းနေသော အင်္ကျီကို ညိုချောဆီ လှမ်းပစ်ပေါက်ပြီး အော်ပြောလိုက်သည်။

ဒီနေ့ ရုံးမှာ စစ်ဆေးရေးရှိ၍ လူကြီးလာမည်။ ထိုအတွက်ကြောင့် ခါတိုင်းလို စတင်ကော်လံနှင့် မရတော့။ အပေါ်က တိုက်ပုံထပ်ရမည်။

တိုက်ပုံဝတ်ဖို့ ဖြန့်လိုက်တော့ ရင်ဘက်ရှေ့တွင် မီးကြွေကျွမ်းသည့် အကွက်ကြီးက ထင်းထင်းကြီး။

"ဟဲ့...ဟဲ့...ဒါ... ဘာဖြစ်ကြတာတုံး"

ဒေါ်ပဲမြစ် အိမ်ကြီးပေါ်ရောက်သွားတော့ တစ်ယောက်ကခါးကြီးထောက်၍ မျက်နှာကြီး ပုပ်သိုးနေသည်။ နောက်တစ်ယောက်က အင်္ကျီပွေ့ပြီး ငိုနေသည်။

"သင်္ခါ...အမေ မေးနေတယ်လေ"

"ကျွန်တော့်ကို မေးမနေနဲ့ ။ အမေတူမပဲ မေးတော့...တောက်...
ငါပြောရင်း ဒေါသ ထွက် လာပြီ။ ညိုချောကွာ...သွားစမ်းဟာ"

"ဟဲ့"

ခွေးမောင်းသလို မောင်းထုတ်ခံရ၍ ညိုချော အင်္ကျီကို ပွေ့ပိုက်ပြီး အ
ပြင်သို့ အငိုမျက်နှာနှင့် ထွက်သွားသည် ။

သားဖြစ်သူရဲ့ အရိပ်အချည်ကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်ပဲမြစ်လည်း အခန်းထဲမှ
ထွက်သွားသည် ။

"ဒီလောက်ကလေးမှ အဖြစ် မရှိရင် ဘာသွားသုံးစားမလဲ"

ကျွန်တော် ပွစိပွစိ ရေရွတ်ရင်း ဗီရိယံမှာ နောက်ထပ် တိုက်ပုံတစ်ထ
ည်ကို ထုတ်လိုက်သည် ။

ညိုချော...

ညိုချော...

ယခုတလော အလုပ်လုပ်တာ စိတ်နှင့် လူနှင့် ကပ်ပုံမရ။ ပန်းကန်ကို
ငါ့ရင် ပန်းကန်ကွဲသည် ။ အိုးကိုင်ရင် အိုးလွတ်ကျသည် ။

ယခု သူ့အင်္ကျီလေးတစ်ထည်တည်းကို မနေ့ညက မီးကြွေတိုက်ခိုင်း
မိသည် ။ အင်္ကျီမီးကျွမ်း၍ ငါးပါး မှောက်တာ အဖတ်တင်သည် ။

"သင်...ဘာမှ မစားတော့ဘူးလား"

အိမ်ပေါ်ထပ်က မျက်နှာမှုန်ကုတ်ကုတ်နှင့် ဆင်းလာတော့ အမေက
လှမ်းမေးသည် ။

အမေရဲ့ နောက်ဘက်တွင် ညိုချောက ကော်ဖီခွက်ကိုင်ရင်း မဝံ့မရဲန
ှင့် လှမ်းကြည့်သည် ။

"တော်ပြီ...အမေ...အခုတောင် ရုံးနောက်ကျနေပြီ။ ဟိုရောက်မှ အဆင်ပြေတာ စားလိုက်တော့မယ်"

ကျွန်တော် ညိုချောကို မကြည့်တော့ဘဲ ဆိုင်ရှေ့တွင် ရပ်ထားသော ဆိုင်ကယ်ဆီသို့ လျှောက်လာသည်။

ညိုချောကို ရွာက သူတို့ ခေါ်လာစဉ်က အသက်(၁၆)နှစ်ကျော်ပြီ။ ယခုဆို သူမအသက် (၁၉)နှစ် မရှိတရှိ။

ယခင်တုန်းက အသားညိုညို၊ ဆံပင်ဆီခမ်းနေသည့် သူမသည် ယခုတော့ ဝင်းပပ စိုပြေပြေ ဖြစ်လာသည်။

ဟင်း...

အမေ့ကို မေးထားရဦးမယ်။ ညိုချော ရည်းစားတွေဘာတွေရှိနေသလား မေးခိုင်းပြီး သင့်တော်တာရှိလျှင် ပေးစားခိုင်းရမည်။

မတော်တရော်ဖြစ်လာလျှင် အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ထားသော သူတို့ အပြစ် ဖြစ်လိမ့်မည်။

ပြီးတော့ ခေတ်ကာလသည် သိပ်မကောင်းတော့။ မိန်းကလေးတွေ အရှက်ရ အကျိုး နည်းသည့် ကိစ္စကလည်း ပို၍ များ လာသည်။

အမေက ညိုချော အပျင်းပြေသုံးရအောင်ဆိုပြီး ဖုန်းဝယ်ပေးတာကို သူ မကန့်ကွက်ခဲ့။ ကိုယ့်အတွက် ဒီလောက်လေးနှင့် မွဲမသွားနိုင်။

သို့သော် အင်တာနက်ဆိုတာ လူတွေအတွက် သုံးတတ်ရင်ဆေး၊ မသုံးတတ်ရင်ဘေး။ Facebook ပေါ် မှာ တွေ့ပြီး ချစ်ကြ၊ ကြိုက်ကြတာလည်း ဒုနှင့် ဒေး။ မတော်တရော်လည်း ဖြစ်တတ်သေးသည်။

အင်း...ဒါကြောင့် လည်း ရှေးလူကြီးတွေပြောကြတာ ကိုယ့်အိမ်ပေါ်

ယောက်ျားလေး ခေါ်တင်တာ ကိစ္စမရှိဘူး။ မိန်းကလေးခေါ်တင်တာ တာဝန်ကြီးတယ်ဆိုတာ မှန်လိုက်တာ။

"ဟေ့...ကိုယ့်လူ...ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ။ ကျုပ်ခေါ်တာတောင် မထူးဘူး"

"ဪ...ကိုမင်းကျော်...ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး။ နောက်ကျနေတယ်မှ တံပြီး လောလောနဲ့ လာရတာ၊ ဘာမှ တောင် မစားခဲ့ရဘူး။ လူကြီးပြန်ရင် ဆိုင်သွားရအောင်ဗျာ"

ဗိုက်ဆာတာကို သတိရပြီး အဖော်စပ်လိုက်သည် ။

(၉)နာရီခွဲတော့ လူကြီးရောက်လာသည် ။ လူကြီးတွေက မှာ စရာရှိတာတွေ မှာ ခဲ့၊ ကိုယ်တွေလည်း တင်ပြစရာရှိတာ တင်ပြပြီး လူကြီးပြန်သွားတော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ပြေးလိုက် သေးသည် ။

"တို့...တို့"

ကိုမင်းကျော်နှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် စကားကောင်းနေစဉ် ဖုန်း ဝင်လာသည် ။ ကြည့်လိုက်တော့ ရုံးက ဦးစီးမှူး မမဆီက ဖြစ်သည် ။

"အလုပ်ကိစ္စပေါ်ပြီလားမသိဘူး"

"ဟယ်လို"

ကိုမင်းကျော်ကို ပြောပြီး ဖုန်းနားထောင်လိုက်သည် ။

"သန့်...အခု ဘယ်မှာ လဲ"

"လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ မမ"

"ဆရာက မင်းကို ပြောစရာရှိလို့ တဲ့ ...မောင်ကောင်းကို ရှာခိုင်းနေတာ"

"ဗျာ...ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်တော် ခုပဲပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်ခင်ဗျာ"

လက်ဖက်ရည်ဖိုးရှင်းပြီး ရုံးဘက်ပြန်လာခဲ့ကြသည် ။ ညွှန်မှူး
ရုံးခန်းထဲရောက်တော့...

"လာ...ထိုင်...မောင်သင်္ခ"

"ဟုတ်ကဲ့...ဆရာ"

ဆရာညွှန်ပြသောခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။

"မောင်သင်္ခကို တာဝန်တစ်ခုပေးချင်လို့ ကွ"

"....."

"ကိုယ်တို့ တာဝန်ပေးချင်တယ်ဆိုတာထက် တစ်ဖက်ကလည်း အ
ကူအညီတောင်းတာလည်း ပါတယ်ဆိုပါတော့"

သူ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်လိုက်သည် ။ ညွှန်မှူးက စားပွဲပေါ် လက်
နှစ်ဖက်တင် မေးထောက်ပြီး...

"ကိုယ်တို့ ဆီ Ph.D သုတေသနစာတမ်းပြုစုဖို့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်
လာလိမ့်မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ"

"အကူအညီတောင်းတဲ့ သူကတော့ ရန်ကုန်ယဉ်ကျေးမှုပြတိုက်က
ကိုယ့်သူငယ်ချင်းပဲ။ စာတမ်းလာပြုစုမယ့်သူက နိုင်ငံခြားကနေလာမှာ
...အင်းဝမြို့ဟောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နှံ့စပ်ကျွမ်းကျင်တဲ့ လူတစ်ယောက်
နဲ့ ချိတ်ပေးပါဆိုတော့ ကိုယ်က မောင်ရင့်ကို ပြေးမြင်မိတာလေ"

"အဲ့ဒါ...နောက်(၂)ရက်လောက်နေရင် လာလိမ့်မယ်။ သုတေသနနဲ့
ပတ်သက်ပြီး လာမှာ ဆိုတော့ တည်းခိုစားသောက်ရေးကို စီစဉ်ပေးရလိ

မ့်မယ်။ သိမ့်သိမ့်နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး မောင်ရင်တို့ အဆင်ပြေသလို စီစဉ်ကြပါ။
လိုအပ်တာရှိရင်လည်း ကိုယ့်ကို ပြောပါ။ သေချာကူညီပေးလိုက်ပါလို့
ကိုယ် အကူအညီတောင်းပါတယ်"

"ဟာ...ပြောနေစရာမလိုပါဘူး ဆရာ...စိတ်ချပါ... ကျွန်တော် အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပါ့မယ်"

ညွန့်မှူးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခဲ့သည် ။ အမှန်တော့ ဤသို့သောကိစ္စမျိုးမှာ သူ့အတွက်တော့ သိပ် မဆန်းကြယ်ပါ။

များ သောအားဖြင့် အင်းဝတွင် သုတေသနစာတမ်းလုပ်သူများ လာလျှင် သူရှင်းပြရတာက များ သည် ။ သူကိုင်တိုင်လည်း စိတ်ဝင်စားသည့် အလုပ်မို့ ထိုသို့ လုပ်ရတာက ပျော်သည် ။

မမသိမ့်ကျတော့ မိန်းကလေးဆိုတော့ သိပ်အဆင်မပြေပေ။

ညွန့်မှူးပြောတာကိုတော့ မမသိမ့်အစား ပြန်ပြောပြလိုက်သည် ။ ဒါကလာရောက်မည့် သူ၏ နေရေး စားရေးကို မမသိမ့်က စီစဉ်ပေးရန်ဖြစ်သည် ။

"အားတော့နာပါရဲ့ ...တို့ မောင်လေးတော့ အလုပ်ရှုပ်ပြီ"

"ရပါတယ်...မမသိမ့်"
